

Arrest

nr. 130 704 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHEUSDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, een beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden en een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2013 werd ingediend door:

Naam: S. N.

Voorna(a)m(en): M. B. D.

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 12.09.2002 door het Hof van Beroep te Gent, tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar en een geldboete van €200 wegens valsheid in geschriften, gebruik valse stukken.

Betrokkene werd op 20.02.2009 veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Oudenaarde, tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar en een geldboete van €100 of 1 maand gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar wegens voorwerpen, wetende dat ze nagemaakt zijn, hebben verkocht, verhuurd, in voorraad gehad voor verkoop; inbreuk op de wet op de fabrieks- en handelsmerken.

Betrokkene werd op 29.10.2009 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van 3 jaar en €100 of 1 maand gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar wegens kwaadwillig of bedrieglijk inbreuk gepleegd op het auteursrecht door voorwerpen wetende dat ze nagemaakt zijn te hebben verhandeld of ingevoerd voor commerciële doeleinden en producten verkocht of te koop gesteld voorzien van nagemaakte of bedrieglijk aangebrachte merken.

Uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de ontvankelijkheid

Uit een brief van 19 mei 2014 van de verwerende partij, die aan de Raad ter kennis werd gebracht, blijkt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2014 werd ingetrokken, wat de partijen ter terechtzitting bevestigen.

De intrekking van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat die akte met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus worden geacht nooit te hebben bestaan. De intrekking van het bevel ontnemt per definitie het voorwerp aan het annulatieberoep in de mate dat het ertegen gericht is, zodat het moet worden verworpen.

3. Over de rechtspleging

De synthesesemorie voldoet, wat betreft de middelen in het kader van het ontvankelijke beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aan de bepalingen van artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van dezelfde wet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het derde middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder verwijt hij de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker citeert de geschonden geachte bepaling en betoogt dat terwijl de verwerende partij drie strafrechtelijke veroordelingen inroept en stelt dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, het in feite slechts twee veroordelingen betreft. Verzoeker tekende beroep aan tegen het aangehaalde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde d.d. 20 februari 2009 en dat werd bevestigd door het hof van beroep te Gent op 29 oktober 2009. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop haar beslissing berust, moet zij de nodige zorgvuldigheid betrachten. Dat is hier duidelijk niet gebeurd, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

De eerste veroordeling, zo gaat verzoeker verder, betreft een veroordeling voor een misdrijf uit 1995, in casu een schijnhuwelijk. Verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met drie jaar uitstel. Ook de dame in kwestie werd veroordeeld. De tenuitvoerlegging van de straf werd dus uitgesteld. Het uitstel werd niet herroepen vermits verzoeker in de proeftijd geen nieuw misdrijf beging. In 2005 werd bij verzoeker, toen werkzaam als marktkramer, namaakkledij aangetroffen. Verzoeker werd voor deze feiten in 2009 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 100 euro (stuk 12). Beide straffen werden opgelegd met een uitstel van 3 jaar. Verzoeker ging in beroep, maar het hof van beroep bevestigde het vonnis (stuk 13). Ook de tenuitvoerlegging van de straf werd in zijn totaliteit uitgesteld. Het uitstel werd ook niet herroepen vermits verzoeker in de proeftijd geen nieuw misdrijf beging. Verzoeker stopte nadien ook met de verkoop op de markten. Hij leidt met succes twee kledingzaken in Sint-Niklaas. Hij let er nauwgezet op enkel reguliere kleding af te nemen en te koop aan te bieden. Het bedrijf draait goed en heeft personeel in dienst. Daarenboven vereist de wet uitdrukkelijk dat het over een actuele bedreiging moet gaan. In casu is sedert de laatste feiten meer dan 9 jaren verstreken, zodat geen sprake is van een actuele bedreiging. Verwerende partij motiveert verder geenszins waarom er plots, meer dan 4 jaar na de veroordeling, sprake zou zijn van een actuele bedreiging. De verwerende partij begaat tevens een kennelijke beoordelingsfout.

4.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota wat volgt:

"Terwijl de kritiek van verzoekende partij als zou onvoldoende zijn gemotiveerd waarom zij een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, evenzeer grondslag mist.

Art. 43 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing motiveert:

[...]

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook uitdrukkelijk rekening gehouden met de aard en ernst van de feite en de persoonlijkheid van de verzoekende partij.

In de mate dat verzoekende partij deze feiten anders beoordeelt, laat verweerder gelden dat het loutere feit dat verzoekende partij blijkt geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Zie in die zin:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrap werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

...

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrap bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag. Eerste verzoekende partij poogt nog de door haar gepleegde feiten te minimaliseren door te laten uitschijnen dat zij slechts een diefstal pleegde om haar kinderen te kunnen voeden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij in het verleden werd veroordeeld wegens de diefstal van schoonheidsproducten en lingerie en dat zij recent op heterdaad werd betrap bij een diefstal in een kledingzaak. Van diefstallen om haar kinderen te voeden — los van het feit dat dit op zich, gelet op de mogelijkheid om gebruik te maken van gratis voedselbedeling, geen verantwoording vormt voor het plegen van een diefstal — is dan ook geen sprake.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)”

4.3. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, door hem een kennelijke beoordelingsfout genoemd, en dit in het licht van de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De vermeende schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten."

Uit voormelde bepaling blijkt dat, om een familielid van een burger van de Unie het recht op verblijf te weigeren om redenen van openbare orde, deze weigeringsbeslissing in overeenstemming moet zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mag zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Diens gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Daarenboven wordt specifiek bepaald dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen om het verblijfsrecht te weigeren en dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

4.4. In de bestreden beslissing worden drie strafrechtelijke uitspraken opgesomd, met name van het hof van beroep van Gent van 12 september 2002, van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 20 februari 2009 en van het hof van beroep te Gent van 29 oktober 2009, waarna wordt gemotiveerd dat uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker betoogt in eerste instantie dat de bestreden beslissing niet juist is gemotiveerd omdat er wordt gesteld dat er sprake is van drie veroordelingen, terwijl het er slechts twee betreffen. Verzoeker verduidelijkt dat hij beroep instelde tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 20 februari 2009, wat resulteerde in het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 oktober 2009, die het vonnis van de rechter in eerste aanleg bevestigde. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop haar beslissing rust, moet de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid betrachten, zo stelt verzoeker. Verzoeker besluit dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door verkeerdelijk vast te stellen dat het ging over drie veroordelingen, terwijl één veroordeling een bevestiging in beroep van het bestreden vonnis betrof, en door uit de twee veroordelingen van 2009 verkeerdelijk af te leiden dat er sprake is van recidivisme, terwijl het dezelfde feiten betreft.

4.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de betrokken arresten en het vonnis waarnaar de bestreden beslissing verwijst zich niet in het administratief dossier bevinden. De verwerende partij doet dan ook niet meer dan verwijzen naar wat er op het "strafblad (niet gewist) Stad Sint-Niklaas" te lezen valt dat door "bevolking" blijkens het administratief dossier op 22 april 2013 aan de verwerende partij werd overgemaakt aangaande de veroordelingen van verzoeker. Uit dit document, waarop telkens enkel de datum van het vonnis of arrest en niet de datum van de desbetreffende misdrijven vermeld wordt, valt niet op te maken of het arrest van het hof van beroep te Gent van 29 oktober 2009 andere strafrechtelijke feiten behelst dan wel een beroepsprocedure betreft tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 20 februari 2009. Het kwam de verwerende partij toe het vonnis en de arresten op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk

gedrag van verzoeker, maar uit de motieven van de bestreden beslissing en uit het enige stuk dat zich dienaangaande in het administratief dossier bevindt, blijkt dat zij zich louter gebaseerd heeft op de karige informatie over de strafrechtelijke veroordelingen die op het uittreksel uit het strafregister vermeld worden.

Dit alles klemmt des te meer nu uit het arrest van de derde kamer van het hof van beroep te Gent van 29 oktober 2009, dat als stuk nummer 13 bij het verzoekschrift werd gevoegd, inderdaad blijkt dat bij dat arrest uitspraak wordt gedaan over het beroep dat verzoeker instelde tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde van 20 februari 2009 waarbij hij werd veroordeeld voor het in voorraad hebben en de verkoop van namaakkledij, vonnis dat overigens als stuk 12 bij het verzoekschrift gevoegd werd. Aldus stelt de Raad vast dat de twee strafrechtelijke uitspraken van 2009 die de gemachtigde aanhaalt in de bestreden beslissing, in wezen dezelfde feiten betreffen, met name feiten gerelateerd aan namaakkledij, gepleegd te Oudenaarde en elders in het Rijk van 1 januari 2005 tot 28 november 2005, minstens te Oudenaarde op 8 september 2005. Op het "strafblad" in het administratief dossier en dus ook in de bestreden beslissing werden de feiten wel verschillend gekwalificeerd. Dienaangaande stelt de Raad vast dat het hof van beroep op strafrechtelijk gebied de tenlastelegging B heeft vervolledigd naar aanleiding van de werking van de wet van 15 mei 2007 in de tijd, met name dat de mildere strafbepalingen van de oude wet dienen te worden toegepast en het hof dus hoogstens overging tot een herkwalificatie van de feiten in het voordeel van verzoeker, maar dat de feiten voor het overige niet worden aangevuld, en dat het hof het vonnis zoals gewezen door de rechter in eerste aanleg integraal bevestigt, zodat vaststaat dat het over dezelfde feiten gaat als deze waarvoor verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde werd veroordeeld.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet ingaat op verzoekers concrete grief dat de drie in de bestreden beslissing opgenomen veroordelingen er in wezen maar twee betreffen. Met haar loutere repliek dat *"in de mate dat verzoekende partij deze feiten anders beoordeelt"*, het feit dat de verzoekende partij blijkt geeft van een andere inschatting van de door haar gepleegde feiten, niet van aard is afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, slaagt zij er niet in de pertinente feitelijke vaststellingen van verzoeker aangaande het aantal strafrechtelijke feiten te weerleggen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de bestreden beslissing steunt op drie veroordelingen, terwijl twee ervan dezelfde strafrechtelijke feiten betreffen, en er uit de twee laatste veroordelingen aldus verkeerdelijk recidivisme werd afgeleid. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt voor.

4.6. Bovendien doet het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde vormt.

De verwerende partij motiveert dat *"uit de aard, de ernst en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving"*. Door aldus te motiveren schendt de bestreden beslissing artikel 43 van de Vreemdelingewet, zo stelt verzoeker, en maakt de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout, nu niet aangetoond is dat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt. Verzoeker wijst er meer bepaald op dat, zoals uit wat voorafgaat blijkt, er geen sprake is van recidivisme, en dat de eerste veroordeling door het hof van beroep te Gent van 2002 feiten van 1995 betreft, en de feiten van de verkoop van namaakkledij gepleegd werden in 2005, toen verzoeker werkzaam was als marktkramer, zodat er sinds de laatste feiten al meer dan 9 jaar verstreken zijn en deze veroordelingen dan ook geen actuele bedreiging meer betreffen. Verder wijst verzoeker er op dat de straf voor de feiten van namaakkledij met uitstel werd opgelegd, dat het uitstel niet herroepen werd, en dat hij zich beroepshalve geheroriënteerd heeft en nu op succesvolle wijze twee kledingzaken leidt waarbij hij er nauw op toeziet enkel reguliere kleding aan te bieden.

Uit het arrest van het hof van beroep van Gent van 12 september 2002 dat verzoeker als stuk 11 bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt inderdaad dat de antecedenten inzake het schijnhuwelijk dateren van ten laatste 1998, het jaar waarin de echtscheidingsprocedure haar beslag kreeg, en uit het arrest van het hof van beroep van Gent van 29 oktober 2009 blijkt dat de feiten gerelateerd aan namaakkledij gepleegd werden in 2005, waarvoor verzoeker veroordeeld werd tot 3 maanden gevangenisstraf en een

geldboete van honderd euro, en dat de uitvoering van het vonnis volledig werd uitgesteld voor een termijn van drie jaar. Uit het strafblad dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt niet dat dit uitstel herroepen werd.

De Raad is van oordeel dat, nu uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen sprake is van recidivisme, dat de laatste feiten de verkoop van namaakkledij betreffen en dateren van 2005, en dat de straf volledig met uitstel werd uitgesproken, de verwerende partij op grond van voormelde veroordelingen, zonder dat zij onderzocht heeft wanneer de feiten gepleegd werden, in het licht van de bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In haar nota met opmerkingen doet de verwerende partij niet meer dan volharden in haar motieven en waar zij stelt dat de gemachtigde uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met de aard en de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van verzoeker, antwoordt zij niet op de concrete grieven van verzoeker in verband met de aard van de feiten, het foutief vastgestelde recidivisme en het niet-actuele karakter van de feiten. Ook door het louter citeren uit een arrest van de Raad, zonder aan te tonen dat het in die zaak om een gelijkaardig geval ging, terwijl uit een lezing van het desbetreffend arrest alleen al blijkt dat het in die zaak om recent gepleegde strafrechtelijke feiten ging, met name feiten uit 2013, slaagt de verwerende partij er niet in de Raad anders te doen oordelen.

4.7. De bestreden beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS